

**TROTSKISMEN,
FRONTERNA
OCH
VIETNAMRÖRELSEN**

uppsala FNL-grupp

inledning

Efter Vietnamveckan våren 1970 anmälde sig på en gång fem trotskister, organiserade i "Revolutionära Marxister", sitt intresse av att bli medlemmar i Uppsala FNL-kommitté (numera U-a FNL-grupp). Vid första anblicken syns kanske inget anmärkningsvärt i det, man ändå reagerade flera kamrater både inom och utom styrelsen blixtnabbt. De menade att vi måste vara mycket vaksamma när det gäller trotskister, då historien klart visar trotskisternas frontfientliga politik.

Ett medlemsmöte i maj beslutade att frågan om trotskisternas medlemskap skulle skjutas till hösten och styrelsen uppdrogs under tiden att sammanställa utförligare material som kunde utgöra underlag för diskussion och beslut.

Diskussionsmaterialet var färdigt sista veckan i september och diskuterades utförligt på både stadsdelsmötena och ett allmänt medlemsmöte. Vid stadsdelsmötena delade trotskisterna ut ett öppet brev i hopp om att kunna splittra medlemmarna och kunna skjuta på beslutet, några dagar senare slog man nämligen på stort och tog hit en ledande trotskist från Frankrike, Alain Krivine, för att tala Uppsala FNL-grupp tillrätta. Trotskisternas brev diskuterades utförligt och vi fann det tvärtom vara pricken över i:et. Sålunda beslutade U-a FNL-grupps medlemsmöte den 7 oktober att *utestänga medlemmar i trotskistiska organisationer och andra vilka för en trotskistisk linje i förhållande till frontorganisationer* från Uppsala FNL-grupp. Endast två personer lade ner sina röster. Mötet fann vidare att styrelsen *handhaft frågan* riktigt och beslutade att ställa sig bakom skriften med vissa ändringar och tillägg. Det bör också påpekas att det var vårt mest besökta medlemsmöte på flera år.

Vi fann det lämpligt att ge en bred presentation av trotskisternas förhållande till folkfronter och enhetsfronter, detta för att röja undan eventuella ursäkter om att det skulle röra sig om enskilda misstag. I denna upplaga har ett felcitrat korrigerats och ett avsnitt om Sovjetunionen strukits då vi fann att det går något utanför temat. I slutet har tillagts en bilaga om trotskisternas öppna brev och Alain Krivinemötet, För källor, se notapparaten i slutet.

Skriften kan beställas från U-a FNL-grupp, Box 289, U-a 1.

Uppsala den 14/10 -70

vad är trotskismen - kort orientering

Trotskismens historiska rötter finner vi i det tsaristiska Ryssland i början på 1900-talet. Trotskismens andlige fader, Leo Trotskij, stod då i opposition mot de av Lenin ledda bolsjevikerna i kampen mot tsarväldet. Fröet till Trotskijs framtida politik kunde vi också finna här, såsom hans teori om den "permanenta revolutionen".

Strax före den ryska oktoberrevolutionen gjorde han en politisk helomvändning och gick in i bolsjevikpartiet. Bolsjevikerna trodde sig kunna utnyttja hans obestridda talanger som talare, agitator och organisator, och efter revolutionen erhöll han posten som utrikeskommissarie. I denna egenskap fick han uppgiften att leda freds-förhandlingarna med tyskarna i Brest-Litovsk. Trotskij bröt emellertid mot de instruktioner han fått vilket ledde till att tyskarna gick till anfall och ockuperade stora delar av västra Sovjetunionen.

Efter detta förflyttades han till posten som krigskommissarie, vilken han innehade under kampen mot de utländska imperialisternas interventionskrig mot Sovjet 1919-1920. Efter denna period minskade hans inflytande allt mer, på grund av hans olika politiska missgrepp. Trotskij organiserade då en oppositionsrörelse, den s.k. vänsteroppositionen. Efter Lenins död stegrades oppositionens aktivitet, vilket senare föranledde Trotskijs utvisning ur Sovjetunionen.

Utomlands förde Trotskij ett kringflackande liv innan han slutligen slog sig ner i Mexiko. Därifrån försökte han bygga upp en internationell trotskistisk rörelse - huvudobjektet för denna skrift - vilken stadfästes med bildandet av 4:e Internationalen" 1938. (1)

Efter Trotskijs död 1940 förde "4:e Internationalen" en tynande tillvaro tills den under 1960-talet, i takt med socialimperialismens utveckling och i kölvattnet på den allmänt radikala vågen, vaknade upp på nytt.

I Sverige har vi nu i huvudsak två, numerärt mycket små,

trotskistiska organisationer. Dessa är "Revolutionära Marxister", bildad 1969 och "Bolsjevikgruppen", bildad 1970. Den senares verksamhet är framför allt koncentrerad till Lund med omgivningar. "Revolutionära Marxister" står nära "4:e Internationalen" och har ansökt om medlemskap, medan "bolsjevikerna" ursprungligen växte fram ur Lunds Clartésektion (utesluten ur Clartéförbundet). Under våren och sommaren har samarbetet mellan grupperna stärkts och man företar gemensamma aktioner. Förhandlingar om samgående har nu inletts. (2) Förutom dessa huvudorganisationer finns det ett antal halvtrotskistiska sekter, såsom "Internationella Kommunistpartiet" och "Förbundet Kommunist", vilka inte förtjänar någon mer ingående behandling.

trotskisterna och Vietnam

Våra svenska trotskister säger sig stödja Vietnams folk, ja de säger sig vilja "försvara den vietnamesiska revolutionen" och stödja FNL. Med detta helhjärtade stöd som utgångspunkt kan det vara intressant att undersöka hur deras eventuella trotskistiska "kamrater" i Vietnam har agerat. De bör naturligtvis ha stått i första frontlinjen mot de franska kolonialisterna, de japanska fascisterna och de amerikanska imperialisterna. Innan vi startar vår undersökning ska vi emellertid kort rekapitulera vad FNL är.

Den Nationella Befrielsefronten bildades 1960 av en lång rad politiska partier och andra grupper i södra Vietnam. Det är en front som försöker ena så många som möjligt runt ett konkret program, som i första hand avser att driva ut de amerikanska angriparna ur Vietnam. Det heter i FNL:s politiska program från 1967:

"Sedan dess (FNL:s bildande 1960) har Befrielsefronten skapat en bred uppslutning från de olika grupperna hos folket, politiska partier, organisationer, nationella grupper, religiösa samfund och enskildapatrioter, som förenat sig i den nationella befrielsekampen mot angriparen USA. Den har framgångsrikt funnit förankring och stöd hos folkets breda massor.

Samtidigt har den lyckats skapa aktionsenhet med många politiska och religiösa grupper och färtill vunnit över många industriföretagare och affärsmän, en hel del ämbetsmän och tjänstemän från marionettförvaltningen och många officerare och soldater från marionettarmén." (3)

Från detta citat bör vi lägga på minnet:

- 1/ att vietnameserna för ett nationellt befrielsekrig, en antiimperialistisk kamp
- 2/ att man i denna kamp enar så många som möjligt, även de delar av den vietnamesiska borgarklassen som är motståndare till USA-imperialisterna, dessutom
- 3/ att strategin är att bygga upp befriade områden på landsbygden och därifrån omringa städerna. Det betyder att bondefrågan intar en central ställning i vietnamesernas kamp.

de vietnamesiska trotskisternas svek

Trotskisternas inflytande i Vietnam har efter andra världskriget varit minimalt och de har således inte kunnat påverka kampen mot de franska kolonialisterna efter 1945 eller kampen mot USA-imperialisterna. Vi måste därför gå tillbaka i tiden till perioden 1930-45, då det fanns trotskistiska grupperingar i Vietnam. Det är deras agerande under vietnamesernas kamp mot de franska kolonialisterna och de japanska fascisterna vi ska undersöka. Parallellerna med vietnamesiska folkets frihetskrig idag kommer emellertid att vara uppenbara.

1883 instiftades det franska protektoratet i Indokina. I takt med att folkets motstånd växte, skärptes också den franska imperialismens förtryck. De folkliga resningarna i början på 30-talet slogs brutalt ner. För att överhuvudtaget kunna organisera en motståndsrörelse som skulle kunna kasta ut kolonialisterna var det nödvändigt att först tillförsäkra sig de mest elementära demokratiska rättigheterna, såsom föreningsfrihet, mötesfrihet, pressfrihet, yttrandefrihet och allmän amnesti för alla politiska fång-

ar. För att nå dessa mål bildades i mitten på 30-talet en *Demokratisk Front*, bakom vilken bönder, arbetare, den nationella borgarklassen och även progressiva fransmän slöt upp. Flera av kraven gick igenom, bl.a. frigavs flera politiska fångar som kom att utgöra kärnan i den fortsatta kampen. 1937 stärkte fransmännen sitt grepp igen och kampen måste därefter föras med andra medel. (4) Var stod då trotskisterna?

En trotskistisk organisation upprättades av Thu Thau i Vietnam 1932. Rörelsen var redan från början splittrad i två grupper. Sin bas hade de i Saigon. Den ena organisationen "Oktobergruppen", vägrade samarbeta med kommunisterna, medan den andra gruppen samarbetade vid val som hölls i södra Vietnam. Samarbetet upphörde 1937 då trotskisterna gick till angrepp mot den Demokratiska Fronten. Den förordade det indokinesiska folket enligt trotskisterna. Linjen lanserade de i artikeln "föräderiets Folkfront". (5) Vad var kärnan i denna linje?

- 1/ att vietnameserna stod inför en socialistisk revolution
- 2/ att frontpolitiken var förkastlig. I synnerhet allt samarbete med borgarklassen var ett föräderi
- 3/ att denna "revolution" skulle ske i städerna, ty endast arbetarklassen var progressiv (arbetarklassen utgjorde en liten minoritet av Vietnams befolkning). Bönderna skulle inte delta i kampen. (6)

Detta var en linje som endast kunde splittra den progressiva rörelsen, som endast kunde försvaga kampen. Den doldes i "vänster"fraser men stod i praktiken i kolonialisternas och fascisternas tjänst. Ho Chi Minh slog 1939 kategoriskt fast:

"Gentemot trotskisterna: Absolut ingen allians, inga eftergifter. Det gäller att till varje pris blotta den roll som de spelar som handgångna män åt fascisterna (och tillintetgöra dem politiskt). (7)

Ho Chi Minh hade rätt tusen gånger, vilket den framtida utvecklingen skulle visa.

1940 ockuperade de japanska fascisterna Indokina. I stället för att ta upp vapnen mot de japanska angriparna samarbetade de franska kolonialisterna med dem. Det vietnamesiska folkets motstånd fördes upp på en ny nivå. 1941 beslöt man att

"bilda en bred nationell Front i vilken inte endast arbetare, bönder, småborgare och andra borgerliga element samlas, utan också storgodsägare".

"Sedan de japanska fascisterna och de franska imperialisterna störtats upprättas en revolutionär regering för den Demokratiska Republiken Vietnam i den nya demokratins anda". (8)

Fronten döptes till Viet Nam Doc Lap Dong-Minh (Förbundet för Vietnams oberoende), mer känt under förkortningen *Viet Minh*. Likheterna mellan FNL:s och Viet Minh:s program är ingen tillfällighet, i båda fallen rör det sig om en antiimperialistisk kamp, en kamp för nationellt oberoende.

Detta var naturligtvis en nagel i ögat på trotskisterna. Fronten stred ju mot alla trotskismens "revolutionära" principer, och de kände hur marken rycktes undan fötterna på dem. Här gällde det att vara listig.

Då japanerna 1945 var på väg att besegras i Indokina och folket under Viet Minh var nära segern, gjorde trotskisterna en halv helomvändning och formerade mot Viet Minh den "Nationella Enhetsfronten" för att söka få kontroll över Saigonområdet före Viet Minh. I denna "front" av reaktionärer ingick bl.a. Cao Dai och Hoa Hao, två religiösa sekter som tidigt var positiva till japanerna. Organisationen fick stöd med vapen från de japanska fascisterna och de erbjöd dessutom trotskistledaren Ta Thu sitt stöd - det är dock oklart om denne accepterade inviten.

Viet Minh bad den "Nationella Enhetsfronten" att gå med på Viet Minh:s ledarskap, då de allierade annars skulle brännmärka hela den vietnamesiska nationaliströrelsen som en skapelse av japanerna. Landet var befriat och det enda som återstod var att klara upp ledningen i Saigonområdet. NEF och dess trotskister vägrade att acceptera Viet Minh:s vädjan. Mest hårdnackat motstånd mot Viet Minh gjorde den lilla trotskistorganisationen som var ansluten till "4:e Internationalen", och de vietnamesiska

befrielsestyrkorna såg sig därför nödsakade att med våld avvärja dessa trotskister. Inte för inte kallades trotskisterna i Japan under denna tid för "hemliga polisens hjärntrust". (9)

vad sa ernest mandel ?

Men är det inte möjligt att de vietnamesiska trotskisterna avvek från "4:e Internationalens" linje, att de i själva verket var förrädare både mot det vietnamesiska folket och mot trotskismen? Låt oss därför se vad en officiell och ledande trotskist, Ernest Mandel - fortfarande i ledande ställning för den fraktion i "4:e Internationalen" som "Revolutionära Marxister" ansluter sig till och är därför livligt citerad i svensk trotskistpress - skrev i ledaren för "4:e Internationalens" officiella organ, "Tvieme International", 1946:

Ho Chi Minh liksom Sukarno sas ha varit
"logiskt tvingad till att förråda och sabotera den
nationella frigörelsen". (10)

Samma nummer av tidningen innehåller en artikel med angrepp på Viet Minh, skriven av vietnamesiska trotskister. Det torde vara helt klart att trotskisterna i Vietnam helt följde "4:e Internationalens" linje.

de indokinesiska folken i gemensam front

Idag är det lika nödvändigt att helhjärtat stödja de laotiska och kambodjanska folken som det vietnamesiska folket. De indokinesiska folken har slutit ett intimt kampförbund, en gemensam front mot USA-imperialisterna. (12). I den gemensamma deklaration som antogs vid den historiska konferensen i april, mellan representanter för de tre indokinesiska folken sägs:

"Utgående från principen att befrielsen och försvaret av varje land är dess folks uppgift, lovar de olika parterna att göra allt de kan för att ge varandra ömsesidigt stöd i enlighet med den berörda partens önskemål och på basis av ömsesidig respekt." (13).

Trotskisternas, "4:e Internationalen:s", uppfattning om detta bröderliga stöd är däremot:

"Hittills har den vietnamesiska revolutions utbredning i Sydöstasien inte varit ett spontant massfenomen.

Den har främst varit ett resultat av nord- och sydvietnamesiska revolutionära styrkors aktivitet (framförallt i Laos) och av det kinesiska kommunistpartiets dominerande inflytande över de sydöstasiatiska kommunistpartierna." (14).

Vad är detta annat än att på papegojmanér upprepa de lögnar USA-imperialisterna sprider ut om den "nordvietnamesiska infiltrationen"? Vi frågar än en gång om detta är att stödja det vietnamesiska och de indokinesiska folken på deras egna villkor?

folkens kamp mot fascism och för demokrati

Någon kanske ännu inte är övertygad om trotskismens

verkliga, kontrarevolutionära natur. "4:e Internation-
alen:s" agerande i Vietnam kanske var ett tillfälligt
misstag grundat på en sinnessvag analys av de verkli-
ga förhållandena. Låt oss därför gå vidare och undersöka
trotskisternas politik i andra länder.

1930- och 40-talen var en period som präglades av
folkens kamp mot den framväxande och aggressiva fascismen
över hela världen. I Asien mot de japanska fascist-
erna, i Europa mot de tyska och italienska fascisterna.
Idenna kamp var det en livsvändig nödvändighet att ena
så många som möjligt genom att ställa upp begränsade
krav och målsättningar, såsom försvar av demokratin.
Över hela världen växte antifascistiska folkfronter med
bred uppslutning från alla samhällsskikt upp.

På det internationella planet var det nödvändigt att
skilja på de fascistiska imperialistländerna, såsom
Tyskland, Italien och Japan, och de demokratiska imperi-
alistländerna, såsom USA och England. Detta var helt
riktigt då man måste bilda den bredaste möjliga allians
mot de aggressiva fasciststaterna. Endast med gemensam-
ma krafter kunde fascismen krossas. Innan vi startar
vår mer omfattande undersökning av trotskisterna ska vi
i korthet se hur "4:e Internationalen" ställde sig till
detta. Trotskij skrev 1938:

"Kampens grundläggande princip kommer att vara:
'Huvudfienden finns i vårt eget land' eller 'Vår
egen (imperialistiska) regerings nederlag är det
mindre onda". (15).

Trotskisterna vägrade alltså kategoriskt att skilja
på de fascistiska imperialiststaterna, där folket lev-
de under det mest medeltida barbariska förtryck och
som anföll alla fredliga stater, och de "demokratiska"
imperialistländerna, visserligen med inskränkta frihe-
ter, men där folket ändå hade de mest elementära rät-
tigheterna.

kina

Vår första anhalt är Vietnams granne Kina. Under 1920- 30- och 40-talen måste kineserna först kämpa mot de inhemska reaktionärerna under ledning av Chiang Kai- Shek, som sålde sitt land till imperialisterna, och därefter direkt mot de japanska fascisterna.

Efter den blodiga massakern i Shanghai 1927 sökte det kinesiska kommunistpartiet ena så många som möjligt bakom kampen för en *demokratisk* revolution. Huvudkraften i denna kamp måste bli arbetarna och bönderna som utgjorde den överväldigande majoriteten av Kinas folk. Men man måste även få den nationella bourgeoisin, som till skillnad från compradorbourgeoisin stod i motsättning till imperialisterna, att sluta upp på folkets sida. Den enda möjliga strategin var att upprätta befriade områden på landsbygden och att därifrån omringa städerna. För att kunna genomföra denna politik måste man förlita sig på böndernas vilja till förändring. Denna fanns också. Likt en löpeld spred sig de spontana bonderesningarna under 1927.

De kinesiska trotskisterna var dock av en helt annan uppfattning. Med sina karaktäristiska "vänster"-fraser agiterade de för en "socialistisk revolution" som skulle genomföras av de förhållandvis ringa antalet arbetare. Trotskij skrev 1928:

"De borgerliga (Var finns den väsentliga uppdelningen i nationell och compradorbourgeosi. Vår anm.) och proletära polerna i den kinesiska nationen står i opposition till varandra till och med mer oförsonligt,

om så är möjligt, än de gjorde i Ryssland... Numeriskt utgör de kinesiska bönderna en till och med mer överväldigande massa än de ryska bönderna. Men genom att krossa i de globala konflikternas skruvstäd, på vars lösning dess eget öde på det ena eller andra sättet beror, är de kinesiska bönderna till och med mindre förmögna att spela en *ledande* roll än de ryska. För närvarande är detta inte längre en fråga om rent teoretiska förhandsberäkningar, utan ett faktum som verifieras totalt i alla dess aspekter" (16).

Våra ögon hedrar oss inte. Det står svart på vitt! Detta skrev Trotskij alltså medan bonderevolutionerna likt en mäktig orkan svepte över Kina. Trotskij menade också att "formeln om den 'demokratiska diktaturen' har hopplöst överlevt sin nytta." (16).

En sådan splittringspolitik kunde naturligtvis inte tolereras. Trotskisterna uteslöts ur kommunistpartiet.

I början på 1930-talet började de japanska militaristerna gradvis ockupera Kinas territorium. Alla krafter måste enas för att möta denna aggression och för att fortsätta kampen för ett demokratiskt Kina. En *anti-japansk enhetsfront* bildades i mitten på 30-talet mellan Kommunistpartiet och Kuomintang. För att avleda kasten och underlätta japanernas frammarsch fortsatte trotskisterna sin splittringspolitik. (17). Mao Tsetung skrev 1938:

"Den enda politiken för att övervinna svårigheter, besegra fienden och bygga upp ett nytt Kina består i att befästa och utbygga den anti-japanska enhetsfronten och mobilisera hela nationens dynamiska energi. Det finns emellertid redan föientliga agenter som spelar rollen som splittrare inom vår nationella enhetsfront, nämligen, förrådnarna *trotskisterna* och de pro-japanska elementen. Kommunisterna måste alltid hålla utkik efter dem, avslöja deras brottsliga verksamhet med faktiska bevis och varna folket att inte låta sig luras av dem. Kommunisterna måste skäpa alla politiska verksamheter mot dessa föientliga agenter. De måste förstå att utbyggandet och befästandet av den nationella enhetsfronten är oskiljaktligt från avslöjandet och

utrensningen av fiendliga agenter." (18).

Japanerna var naturligtvis mycket tacksamma för denna hjälp från trotskisterna. Chefen för det japanska spioneriet i Peking skrev om dem i en hemlig rapport 1937:

"Man måste stödja trotskistgruppen och förhjälpa dem till framgång, så att dess verksamhet på olika platser i Kina blir till fördel och nytta för imperiet, ty dessa kineser motarbetar landets enande. Deras arbete utmärker sig genom en hög teknik och stor skicklighet." (19).

spaniens folk i spetsen mot fascismen

1931 störtade det spanska folket den militärdiktatoriska och feodala regimen, avskaffade kungadömet och införde republik. Spanien hade sent omsider ryckts ur det mest barbariska och medeltida förtryck. Men därmed var endast halva segern vunnen. Det jäste i de reaktionära och militära kretsarna som förlorat sina privilegier, och splittringen inom det republikanska lägret spelade fascisterna i händerna.

För att möta det fascistiska hotet och för att försvara republikens landvinningar bildades den spanska *Folkfronten*. I valet 1936 vann Folkfronten en stor seger och fick absolut majoritet. Strax därefter tog fascisterna under ledning av general Cabanella och därefter Franco upp vapnen mot Folkfrontsregeringen, och de tyska och italienska fascisterna intervenerade till generalernas stöd. Spanien blev experimentfältet för de krigsmetoder Hitlertyskland och Italien senare skulle använda i sina erövrings-tåg, metoder som fick flera stater att falla som mogna frukter i fascisternas händer. Det var i Spanien det fruktade begreppet "femte kolonn" skapades.

Den spanska republiken och Folkfronten måste övervinna otroliga svårigheter. Under fiendens eld måste man skapa en folkarmé, befästningar och en krigsindustri. Man måste

kämpa mot Nationernas Förbund blockad och man måste uppspåra och bekämpa fascisternas femte kolonn som underminerade republiken inifrån. Men om fascisterna räknade med en lätt seger, trodde sig kunna upprepa Mussolinis farsartade tåg mot Rom 1922, misstog de sig. Solidaritetsrörelser för det spanska folket växte upp världen över, en internationell brigad stred på republikens sida. Först efter tre års förbittrade strider segrade fascisterna.

Var stod trotskisterna?

Innan vi granskar trotsisternas verksamhet i Spanien, ska vi först se vad trotskisternas påve i Mexiko, Trotskij, gav för direktiv:

"Parollen "Först seger, sedan reformer" (Folkfrontens paroll) har varit förtryckarnas och exploatörernas paroll, ända från de bibliska kungarna till Stalin... Den socialistiska revolutionens fiender, dvs de exploaterande elementen och deras agenter borde, även i de fall de döljer sig under "demokratens", "republikanens", "socialistens", och "anarkistens" masker, obarmhärtigt drivas ur armén... Villkoren för seger är, som vi ser, mycket enkla. Tillsammans kallas de för de socialistiska revolutionen... Genom att Folkfronten såg som sin uppgift att rädda den kapitalistiska regimen, dömde den sig själv till militärt nederlag". (20).

Trotskij var klart fientlig till fronten. Istället för att gemensamt bekämpa fascismen skulle arbetarna göra en "socialistisk revolution".

I Spanien var trotskisterna organiserade i POUM. Det spanska folket kan ge otaliga bevis på hur denna rörelse stod direkt i fascisternas tjänst. Vi ska nöja oss med ett.

För att kunna utveckla sin offensiv i norr 1937 var det nödvändigt för fascisterna att försvaga sammanhållningen bakom den republikanska fronten i detta område. Fascisternas bästa vapen var POUM. Med "ultrarevolutionära" paroller i Trotskijs stil sökte man uppvigla folket i Barcelona bakom fronten, mot den republikanska regeringen. Våldsammare än någonsin angrep trotskisternas organ "Batalla", Folkfronten och regeringen. I

första maj numret av "Batalla" uppmanade man arbetarna att "slita kläderna av borgaren och till att plundra". För att spå ytterligare sökte man inbilla folket i Barcelona att "landet bakom fronten lever i djurisk lösläpphet", medan man i Barcelona levde i armod. (21). Den 3:dje maj bröt det av trotskisterna i POUM organiserade upproret ut. Trotskisterna gav följande anvisningar:

"Håll ut med vapen i hand! Avbryt inte kampen!

Skapa er en egen regering!" (22).

Under tiden avbröt fascisterna sin offensiv vid detta frontavsnitt och de höll flyg i beredskap för att understödja upproret, allt för att det skulle få största möjliga upplösande effekt. Den spanska folkfrontregeringen lyckades beslagta hemliga dokument där den trotskistiska femte kolonnens verksamhet avslöjades. Det heter i en regeringsrapport:

"Man kunde fastslå den direkta förbindelsen mellan den i Freiburg (Schweiz) boende Gestapoagenten, OVRA:s (italienska underrättelsetjänsten) och Francos agenter och de kataloniska trotskisterna och fascisterna. Man vet att det stadigt smugglades handvapen och maskingevär till Spanien över den kataloniska gränsen." (23).

det avslöjades senare att POUM:s ledare Andres Nin, nära vän till Trotskij, stod i direkt förbindelse men fascisternas hemliga underrättelseorganisationer och lämnade ut värdefulla uppgifter om de republikanska trupperna. (24).

Någon trotskist kanske gennämlar att Trotskij faktiskt kritiserade POUM. Men vad kritiserade Trotskij hos POUM? Vad det att POUM organiserade uppror i ryggen på Folkfronten? Nej! Trotskij kritiserade POUM för att de inte tillräckligt konsekvent gjort detta, att de inte tillräckligt ihärdigt arbetat för sin "socialistiska revolution", att de varit dumma nog att låta Folkfronten avslöja deras samarbete med fascisterna.

Den spanska Folkfronten besegrades. Kampen hade inte hunnit förberedas, man saknade en armé, flera misstag begicks och trotskisternas sabotagearbete inom Fronten är några av de faktorer som bestämde den slutliga utgången. Men fronten som idé besegrades inte och kunde inte heller besegras! Idag lever den starkare än någon-

sin i Vietnam, Laos och Kambodja och överallt där folket reser sig mot förtryck. Ingen front segrar automatiskt, inom förs ständigt en kamp mellan riktiga och felaktiga linjer. Men fronten är ett nödvändigt vapen folken måste använda mot imperialism och fascism, och det är ett vapen som kan slipas mycket skarpt!

frankrike

Den franska *Folkfronten* bildades 1935 i kampen mot de fascistiska lägornas terror och kupp försök. Dess första seger var förbudet mot och upplösningen av dessa beväpnade fascistband. Vid valet 1936 vann Folkfronten sin andra stora seger. En folkfrontsregering under ledning av Leon Blum bildades, som drev igenom en rad sociala reformer och lättade trycket på kolonierna. Den reaktionära flygeln av Bourgeoisin som med fasa såg den antifascistiska rörelsen växa gjorde allt i sin makt för att underminera folkfrontsregeringens arbete. De saboterade produktionen, förde ut kapital och guld och skruvade på ett konstlat sätt upp priserna. Dess agenter trängde in i fronten och försökte splittra den inifrån. Folkfronten klarade inte påfrestningarna och slitningarna. 1938 dog den definitivt.

Också Trotskij bekämpade ettrigt Folkfronten, och han såg i den en "konspiration mellan arbetarbyråkratin och medelklassens värsta politiska exploatörer". (25).

Efter den nazistiska ockupationen av Frankrike och Petainregeringens föräderi växte politiska och militära motståndsgupper upp. Kampen måste föras i form av ett *nationellt befrielsekrig*.

"4:e Internationalen", denna organisation av imperialisternas och fascisternas bästa representanter, ansåg däremot:

"Massornas 'nationalism' är endast ett *reaktionärt* uttryck för deras motstånd mot den ockuperande imperialismens förtryck" och trotskisterna måste 'dra undan den stora massan av arbetarklassen från nationalismens olycksbådande inflytande". (26).

Olycksbådande för vem? Endast för herrar trotskister och fascister, kan vi tillägga.

CCI, den ena av de trotskistiska organisationerna i Frankrike vid denna tidpunkt, fördömde arbetarnas och de småborgerliga massornas kamp för sina dagliga intressen som "reaktionära och nationalistiska". (27).

albanien

Albanien var ännu på 1930-talet ett semifeodalt agrarland, det mest efterblivna i Europa. Under andra hälften av 30-talet stärkte de italienska fascisterna sitt inflytande i samarbete med kung Zog. 1939 ockuperade de Albanien. Efter Italiens kapitulation besattes Albanien av Hitlertyska och bulgariska trupper.

1937 växte tanken på en folkfront fram, efter ett miniprogram omfattande a/ Kampen för försvar av nationella rättigheter, b/ Kampen för försvar av de demokratiska rättigheterna. Denna linje motsatte sig trotskisterna i Albanien häftigt. Trotskistorganisationen i Tirana ansåg att samarbete med patriotiska nationalisterna och bildandet av en Folkfront var ett föräderi mot arbetarklassen. (23). Den linjen börjar vi känna igen nu. Bönderna var "reaktionära" och Albaniens svegt utvecklade arbetarklass skulle göra en "socialistisk revolution". Bland annat genom trotskisternas splittrings-politik kom Folkfronten inte till stånd.

Efter den italienska ockupationen stod organiserandet av en nationell befrielseströrelse på dagordningen. I denna skulle man:

"Äna sig med alla nationalisterna, som verkligen vill ha ett fritt Albanien, med alla ärliga albaner som vill kämpa mot fascismen". (29).

Den Nationella Befrielsefronten bildades 1942. Trotskisterna gjorde desperata försök att hindra detta. Men denna gång med sämre tur. Efter bildandet av den Nationella Befrielsefronten satte reaktionärerna och de stora godsägarna därför upp en politisk organisation som var riktad direkt mot folkets befrielsefront för att splittra och sabotera kampen. Denna organisation kallades "Balli Kombetar" (Nationella Fronten). 1943 slöt den avtal med de italienska fascisterna om att skydda de italienska trupperna mot det albanska folket och de fick t. om. en representant i den albanska quislingregeringen. Bland de bemärkta organisationerna i "Balli Kombetar" finner vi ingen mindre än den trotskistiska "Zjarrigruppen". Därmed var deras förräderi totalt, de stod direkt i fascisternas tjänst. Därmed beseglades också trotskisternas öde i Albanien för all framtid. 1943 krossades den sista trotskistiska spillran, "Zjarrigruppen" (30), och den 29 november 1944 hade även det fascistiska motståndet krossats av Nationella Befrielsefronten, en front som segrade.

nils flyg- svensk trotskist och fascist

Även i Sverige arbetade på 1930-talet några av Trotskijs emmissarier. På 30-talet bildades "Sveriges socialistiska parti". De ledande var Karl Kilbom och Nils Flyg. Den senare hade tidigt visat sitt intresse för trotskismen och Trotskijs kamp mot Sovjetunionen. Som redaktör för tidningen "Folkets Dagblad" var han den ivrigaste och mest hängivna försvarsadvokaten för Trotskijs politik. I och med världskrisens fördjupning och de fascistiska staternas allt aggressivare politik kastade han sin socialistiska mask och deklarerade sitt öppna stöd åt Mussolinis rövarkrig i Abyssinien och fascisternas angrepp i Spanien. (31).

latinamerika i imperialis- mens våld

Innan vi gör vår sammanfattning ska vi endast kort belysa "4:e Internationalens" nuvarande politik i Latinamerika. De latinamerikanska folken, förtryckta och utplundrade av den amerikanska imperialismen, står inför sin historiska uppgift att kasta av sig imperialismens ok och nå nationellt oberoende. I denna kamp måste så många som möjligt enas, för att isolera huvudfienden, USA-imperialismen, maximalt.

Som ett eko från förra dagars upprepar trotskisterna sig:

"Den första slutsats som följer av denna analys (!) är att man måste förkasta varje form av samarbete med den "nationella" bourgeoisin eller vissa av dess så kallade progressiva sektorer. Parallellt måste man förkasta alla tvetydiga begreppsbildningar och formler om revolutionens natur såsom "nationell demokrati", "folkdemokrati", antiimperialistisk revolution", "fyrrklassblock", som oåterkalleligen har vederlagts genom grundläggande revolutionära erfarenheter". (33).

Eller:

"den latinamerikanska revolutionens karaktär, vars entydigt antikapitalistiska tendens alltför ifrågasätts av vissa riktningar. Dessa för fram de gamla formerna om en folklig, antifeodal eller antiimperialistisk revolution". (34).

Ja, de gamla "formerna" kommer trots vad herrar trotskister anser framföras och omsättas i handling så länge imperialism och fascism består. Trotskisterna minns inget, har ingenting lärt.

sammanfattning

Den röda tråd som löper genom denna skrift är trotskisternas frontfientliga linje. Vad anför då trotskisterna för skäl för sin kamp mot folk- och enhetsfronter? Ja, vi har konstaterat att gemensamt för alla trotskistgrupper är att de anser att de anser att samarbete med den progressiva delen av bourgeoisin, i de koloniala länderna den nationella bourgeoisin, under alla förhållanden är ett förräderi mot arbetarklassen och att prisge den socialistiska revolutionen. De har också ifrågasatt böndernas vilja till förändring och försökt avskärma arbetarklassen från böndemassorna. Den enda front trotskisterna kan tillåta sig är en front inom arbetarklassen mellan de olika partier som säger sig företräda arbetarnas intressen. Trotskij sammanfattar detta kort åt oss:

"De s.k. 'Folkfronternas' politik härrör helt och hållet från en förnekelse av klasskampens lagar."

(35,36)

Trotskisterna har också angripit fronterna för att de för fram nationella krav som sägs stå i motsättning till den "världsrevolution" trotskisterna pläderar för. Detta är faktiskt den bedrövliga innebörden i Trotskijs teori om den "permanenta revolutionen".

Vi har nu sett formen för trotskisternas angrepp på fronterna, men vad är innehållet? Det är att splittra, försvaga och ominimera folkens kamp mot fascism och imperialism. Deras uppgift är att avleda folkens kamp mot huvudfienden, för att istället hetsa olika klasser och grupper mot varandra och spelar på så sätt reaktionärerna i händerna.

Men varför ägnar vi så mycket utrymme åt trotskisterna, när det finns en lång rad andra grupper som motarbetar fronterna? Därför att trotskisterna är farligare genom att de är slugare.

**Hela det vietnamesiska folket står enat i den Nationella
Befrielsekampen**

För det första draperar de sin politik i ultrarevolutionära fraser. De säger sig kämpa för "världsrevolutionen", de säger sig stå på den "autentiska marxismen-leninismens" grund, de säger sig bekämpa de partier som vill skjuta socialismen på framtiden genom att kompromissa med front-er. Ett exempel är deras stöd åt parollen "Skapa ett, två, flera Vietnam"! Det är fel att säga att man vill skapa flera Vietnam, det betyder i själva verket att man uppmanar imperialisterna att starta nya aggressionskrig. Men parollen låter revolutionär. Tomma tunnor skramlar mest. (37).

För det andra är trotskisterna också taktiska. De angriper inte fronterna hur som helst eller på samma sätt vid varje tillfälle. De varierar sin taktik beroende på omständigheterna. I huvudsak kan vi skilja på två fall:

a/ *Fronten är svag eller ännu bara en tanke.* Då angriper trotskisterna öppet och drar alla de argument vi nu är så förtrogna med.

b/ *Fronten är stark och segerrik.* Då kan trotskisterna tillsammans med reaktionära element bygga upp en konkurrerande "front"organisation för att bekämpa den verkliga fronten. Så gjorde i Vietnam och Albanien.

Men de kan också, vilket är farligare, säga sig ansluta sig till frontens program, gå in i den och försöka splittra den inifrån. Detta är inte ett grundlöst påstående. "4:e Internationalen" har fastslagit en *entristisk politik*:

"Vi arbetar entristiskt i de bestående arbetarparti-erna (och naturligtvis fronterna. Vår anm.), därför att vi önskar göra bruk av deras parlamentariska apparat, därför att vi bl.a. där kan komma i kontakt med den politiskt medvetna delen av arbetarklassen, och därför att vi önskar *ändra dessa partiers politik i den riktning, vi anser vara den riktiga.* (38).

Detta var i huvudsak trotskisternas linje i Spanien och Kina. Så talar historien sitt klara språk om trotskisterna, lärdomar som vi inte kan avfärda utan att fastna i de av reaktionärerna utlagda snarorna.

vietnamrörelsen

Över hela världen har folken bildat en bred enhetsfront till stöd åt det vietnamesiska folket och mot USA-imperialismen. I Sverige representeras denna världsrörelse av De Förenade FNL-grupperna, DFFG. Vi söker ena så många som möjligt som ärligt vill stödja Vietnams folk, bakom vårt program och våra paroller. Därför är vi en *enhetsfront*. Vi har slagit tillbaka alla försök att ändra denna målsättning, försöken att göra DFFG till en "socialistisk" organisation och därmed till en sekt, försöken att göra DFFG till en "allmänt antiimperialistisk" rörelse, som skulle splittra våra krafter, osv. Vår linje måste även i fortsättningen vara att slå vakt om och stärka DFFG som enhetsfront. Men vi måste för att citera Mao, "förstå att utbyggandet och befastandet av den nationella enhetsfronten är oskiljaktligt från avslöjandet och utrensningen av fiendliga agenter." Detta var också vår linje mot de 1968 förhärjande likvidatorerna. Så länge vi för en korrekt antiimperialistisk kurs kommer vi att vara en nagel i ögat på imperialisterna och dess lakejer, och de kommer inte sky några medel för att krossa oss

trotskisterna och vietnamrörelsen-lundapesten

De i "Revolutionära Marxister" organiserade trotskisterna i Uppsala säger sig stödja DFFG, dess program och vill arbeta i fronten. Varför denna välvilliga inställ-

ning? Varför denna vilja att arbeta för fronten? Strider det inte mot trotskismens alla dogmer?

Det räcker med att erinra sig DFFGs styrka, dess stora inflytande. Vi citerar Dagens Nyheter:

"Det är en rörelse (DFFG) som både genom sin styrka och genom sina mål har skapat sig en sådan ställning att det idag inte är lätt att finna någon inom den socialistiska vänstern som öppet vill kritisera den. Oftast hyllas de." (39)

Här har vi orsaken till "Revolutionära Marxisters" smicker mot DFFG.

Men det finns några viktiga platser i Sverige som sedan likvidatorrörelsen 1968 varit "vita fläckar" på DFFGs karta. Det är Lund och Malmö. Här blir det genast intressantare att granska trotskisternas politik.

Lundagruppen var vid "rebellstriden" en av landets största FNL-grupper. De lyckades aldrig helt krossa gruppen, men verksamheten sjönk under 1968 och 1969 allt mer. Största ansvaret för detta hade de ledande i Lunds Vietnamkommitté och i första hand de två FS-representanterna Hans Karlsson och Bo Hörnström. De gjorde allt för att sabotera FSarbetet och arbetet i Lund, bl a gav de spridning åt Malmölikvidatorernas DFFG-fientliga alster i Lundagruppen. Genom att utnyttja gruppens svaghet efter likvidatorernas härjningar lyckades de krossa gruppen bit-för-bit. Detta kom med rätta att kallas Lundapesten. Hösten 1969 hade Lunds Vietnamkommitté definitivt avsomnat.

Under hösten 1969 ägnade sig Hörnström och Tom Gustavsson, en annan av de insytlade åt att angripa DFFGs enhetsfrontlinje och brännpunktsteorin. Detta togs tacksamt emot av VUF-ledningen som publicerade en artikel av dem. I denna kan vi bl a läsa:

"Talet om att "ena alla krafter som kan enas för att tillfoga USA-imperialismen ett avgörande nederlag just i Vietnam" blir lika innehållslöst som talet om att "mobilisera allt stöd som kan mobiliseras". (40)....

"Om man inte *noggrant* redogör för den *teoretiska* torftigheten i ledaren (ledare i Marxistiskt Forum som författarna hänvisar till) och liknande artiklar är det omöjligt att förstå den *politiska* torftighet och småskurenhet som den svenska enhetsfrontspolitiken, enligt vår mening, utgör." (41)

I denna anda sökte de under hösten -69 förlama Vietnambetet genom prat om att man borde bilda en allmänt antiimperialistisk (socialistisk) organisation. Det luktar trotskism lång väg och det kommer därför inte heller att förvåna oss när vi hör att dessa herrar ny tillhör de ledande i den trotskistiska "Bolsjevikgruppen" i Lund. Men det är först nu som de har kastat masken!

Trots trotskisternas motstånd och intriger bildades en ny FNL-grupp i Lund under våren i år. FNL-gruppens första eldprov blev Kambodjademonstrationen i maj. Den samlade 1 200 personer, en stor framgång för DFFG och kamraterna i Lund. Men i massan av ärliga antiimperialister hade även ogräset "Bolsjevikerna", smugit sig in. De samlade sig i en klump med röda fanor och under tåget sackade de efter och tog upp egna slagord. Efter mötet stämde de upp Internationalen i stället för Befria Södern, allt för att splittra enhetsfrontsmanifestationen.

Lunda "bolsjevikerna" har ännu inte gett upp, de tror sig fortfarande kunna krossa vår enhetsfront. I motsats till "Revolutionära Marxister" som inte tar skägget ur munnen, hör vi ännu idag "Bolsjevikerna" skalla de gamla argumenten från den stolta Lundapestens tid:

"I januari -68 fastslogs FNL-gruppernas frontkaraktär. Vietnambörelsen hade haft en mycket lång och obruten dynamisk period och en hel del av denna dynamik har kunnat fortleva trots den nya organisatoriska formen där socialismen bannlysts och KFML stryker den teo-

retiska och politiska kampen (och ersätter den med ideologisk nedsabling)"

Och vidare:

"Fronterna för det antiimperialistiska arbetet och för de studerandes s k intressekamp bygger på felaktiga teoretiska premisser och leder till att socialisterna knäfaller för den borgerliga ideologin och låter kampvillkoren ställas av borgerliga klasser och skikt som aldrig kommer att mobiliseras i dessa fronter." (42)

Denna gång underskattade "Bolsjevikerna" Lunds FNL-grupps och DFFGs ideologiska och politiska styrka. Argumenten mot enhetsfronten känner vi till och likaså angreppen på KFmls Vietnamarbete. Det var därför mycket dumt av trotskisterna att gå till angrepp så öppet, men vissa fånar lyfter stenar bara för att tappa dem på sina egna fötter. "Bolsjevikerna" är sådana fånar.

Vad vi tydligen kan vänta oss av trotskister i DFFG är att *de på det ena eller andra sättet till slut kommer att gå till angrepp mot enhetsfronten*, den gordiska knut som alla fientligt inställda till DFFG och Vietnams folk, förr eller sinare måste söka hugga itu.

Våra farhågor styrks också av trotskisten Lars Wentzél's agerande på DFFGs midsommarkongress. Vid programdiskussionerna i Linköping förde Wentzél fram en likvidatorisk linje, då han hävdade att DFFG skulle vara en "socialistisk" organisation. På kongressen pressades han på denna punkt och på frågan om han ansåg att DFFG skulle vara en enhetsfront, svarade han:

"Jag är inte klar över hur det ligger till med denna fråga (!?) ... Jag kan alltså inte helt klart säga att jag stöder att vi skall bli en socialistisk organisation." (44)

Vilka krumbukter och finter! Talar en ärlig antiimperialist i DFFG så?

Att vi inte tagit miste ser vi i de danska trotskisternas agerande i de danske Vietnamkommittéer, motsvarigheten till DFFG i Sverige. De danska trotskisterna i "Revolutionære Socialister", vars tidning vi redan stiftat bekantskap med, är av äldre datum än sina svenska kollegor. Organisationen är ansluten till "4:e Internationalen" och hälsas av "Revolutionära Marxister" som "broderorganisation".

I det antiimperialistiska uppsving som svepte genom Europa 1968 .och den yra som då drabbade många, såg de danska trotskisterna, liksom de svenska "rebellerna", sin chans. Nu eller aldrig! Vi ska avnjuta en ledare ur de danska trotskisterna organ, "Socialistisk Information":

"Det behövs en utveckling i Vietnamrörelsen... genom att kräva solidaritet med gerillarörelserna i Latinamerika och Afrika tas med på listan över slogans."

Här har vi alltså idén om den "allmänt antiimperialistiska rörelsen". Detta som en aptitretare innan vi går vidare i anrättning och sätter tänderna i de verkligt saftiga syckena:

"Vietnamrörelsen skall radikaliseras genom att kravet om den *socialistiska omvandlingen av Danmark* och kampen mot vårt eget kapitalistiska system göres till paroll. Har vi att välja (!) mellan en radikalisering av arbetarklassen och ett samarbete med mer eller mindre likgiltiga borgerliga grupperingar skall det inte finnas något tvivel om vad vi väljer... För den vietnamesiska revolutionen- mot USA! För den koloniala revolutionen- mot imperialismen! För socialismen- mot kapitalismen! Detta är vårt förslag till paroller." (45)

På de danske Vietnamkommittéers landsmöte i december 1968 fördes denna "vänster"-opportunistiska linje åter fram. Det rädde dock stor majoritet om att Vietnamrörel-

sen skall vara en frontorganisation. (46)

Trotskisterna har också visat framfötterna i en annan fråga, försökt slå in sina kilar och splittra enigheten. Vi tänker på *socialimperialismen*. De krävde att DFFG under kommande kongressperiod skulle bedriva omfattande studier om de sovjetiska socialimperialismens, eller sovjetbyråkratin som de föredrog att kalla den, uppkomst. Detta skulle inte på något sätt gagna vårt arbete för stöd åt Vietnams folk, i nuvarande läge, vilket majoriteten av talarna visade, Linjen drevs av bl a Wentzél (47)

Här tar vi inte upp Wentzél som privatperson. Enskilda individer eller grupper inom en rörelse kan driva en linje som avviker från organisationens linje. Med dessa grupper och individers ståndpunkter som utgångspunkt kan vi naturligtvis inte angripa hela rörelsen. Men Wentzél för inte en *egen* linje! Han är tvärtom en värdig representant för hela den trotskistiska rörelsen, vilket vi nu bör vara övertygade om.

Under 1930-talet hetsade trotskisterna med alla medel mot Sovjetunionen, fästningen mot all fascism. Idag betraktar de endast Sovjet som en "degenererad arbetarstat" (48). Under rubriken "Internationals uppgifter" finner vi i ett dokument från "4:e Internationals världskongress" 1966, följande:

"Ett obetingat försvar för alla arbetarstater, i första hand Sovjetunionen och Folkrepubliken Kina, emot imperialismen." (49)

Om vi lämnar Kina därhän, så ser vi att detta i själva verket inte betyder något annat än ett *obetingat försvar för socialimperialismen!* Trotskisterna har också anklagat Kina för att de inte slutit en "enhetsfront" med Sovjet mot USA-imperialisterna i Vietnam. (50) En "enhetsfront" med socialimperialister som idag förrått Kambojas folk till USA-imperialisterna, som allt mer samarbetar med den framväxande japanska militarismen! Detta är "enhetsfronten" i trotskistisk tappning, "fronter"

som de tillsammans med fascister slöt i Vietnam och Albanien!

slutord

Vi har nu vandrat i hand med trotskisterna från Vietnam till Sverige, och vi har erfarit en hel del av trotskisternas frontfientliga linje på den vägen. Vad bör konsekvensen bli av detta? Enligt vår mening bör det leda till ett *absolut stopp* för trotskister i DFTG, så länge de inte gjort självkritik på sin linje och i praktiskt arbete visat att de stöder Vietnams folk.

Men trotskisterna säger sig ju godkänna vårt program? Riktigt. Men det får inte slå blå dunster i ögonen på oss, vi vet att det är en taktiskt väl vald fint. I själva verket bottenar invändningen i en mekanisk syn på enhetsfronten. Enhetsfronten är ett medel att skapa största möjliga stöd för Vietnams folk, och detta stöd kan endast ges av den överväldigande majoriteten av ärliga antiimperialister.

Vår slutsats måste bli densamma som Francisco Anton drog i Spanien för trettio år sedan:

"Efter detta är det klart att kampen för enhet måste ledsgas av en obönhörlig kamp mot trotskismen. För utan denna kamp kommer enigheten ständigt att vara i fara." (51)

-
- 1/ Michael Sayers och Albert E. Kahn; Den stora sammanvärvningen mot Sovjetunionen, 1946. Arbetarkultur 1949. Liberala amerikanska författare.
  - 2/ "Revolutionär Information" 4/1970. Organ för "Revolutionära Marxister".

- 3/ FNLs politiska program. Se Vietnamdokument s. 7
- 4/ Jean Lacouture: Ho Chi Minh, s. 60-63
- 5/ Ellen Hammer: The struggle of Indochina 1940-45, stanford university s. 89.
- 6/ Richard Morrock: Revolution and Intervention in Vietnam, ur Containment and Revolution edited by Horowitz s. 219.
- 7/ Jean Lacouture: Ho Chi Minh, s. 61. Sista delen av citatet (inom parentes) finns återgivet i B. Falls: Ho Chi Minh on Revolution, s. 132.
- 8/ aa., sid. 66 och 67
- 9/ Ellen Hammer: The struggle of Indochina 1940-45, sid. 106-110.
- 10/ Citerat ur den engelska trotskisttidningen International Socialist 41 dec/jan 1969/70, sid. 40. "International Socialists" i England tillhör inte "4:e Internationalen" och för en mer öppen frontorientlig linje.
- 11/ Ernest Mandel: The Inconsistencies of Statecapitalism. Cit. ur ovanstående trotskisttidningen, not 10, sid 40.
- 12/ Se resolution om läget i världen, antagen vid DFFGs tredje kongress 1970.
- 13/ Gemensam deklaration från de indokinesiska folkens toppkonferens. Se exv. PRR-bulletinen sid 7. Utges av PRRs Informationskontor i Stockholm.
- 14/ Världarevolutionens uppsving. Teser antagna av 9:e Världskongressen. Cit. efter "Fjärde Internationalen" nr 2, huvudorgan för "Revolutionära Marxister", sid 17.
- 15/ Leo Trotskij: Övergångsprogrammet, Röde Häftet nr 2, sid 30. Skrevs av Trotskij för "4:e Internationalens" räkning.
- 16/ Trotskij: Kritik av den Kommunistiska Internationalens programförslag, 1928. Cit. ur Den permanenta revolutionens epok, s. 219.
- 17/ Se Övergångsprogrammet sid 30. Trotskij skriver här: "En av folkfronternas och det "nationella försvarets" politiska uppgifter är att förvandla miljon-tals människor i kolonierna till den "demokratiska" imperialismens kanonmat." Se också Isaac Deutscher: The Prophet Outcast, Trotsky 1929-1940, sid. 423-24.
- 18/ Mao Tsetung: The role of the Chinese Communist Party in the national war, 1938. Selected Works band II,

sid.199.

- 19/ Citerat efter Manuilskij: Kominterns kamp för enhet och folkfront, Arbetarkultur 1939, sid. 41.
- 20/ Trotskij: The lessons of Spain, 1937. Cit ur Den permanenta revolutionens epok, sid. 171-72.
- 21/ Fransisco Anton: Trotskismen i Spania i fascismens tjeneste, Internatsjonalt Arbeiderforlag, Oslo 1938, sid. 4.
- 22/ aa., sid. 5.
- 23/ aa., sid. 5.
- 24/ aa., sid. 8. I denna skrift finns en rad andra bevis på de brott trotskisterna begick i Spanien.
- 25/ Trotskij: Inledning till Kommunism och terror. Cit. ur Den permanenta revolutionens epok, sid. 168.
- 26/ Pierre Frank: La quatrieme International, Maspero, sid. 48-49. Frank är ledande inom "4:e Internationalen".
- 27/ aa., sid 49.
- 28/ History of the Party of Labor of Albania, Tirana 1969, sid. 71.
- 29/ aa., sid. 123-24.
- 30/ aa., sid. 172 och framåt. Se också "Albanien", nr 4 i Ordfronts skriftserie, och Clarté 8/69, sid. 22-25.
- 31/ Gustav Johansson: Trotskij och trotskismen, Arbetarkultur 1937, sid. 40. Se även Karl Kihlboms memoarer del 3, Cirkeln slutet, sid. 207, 216, 261-66, 278.
- 32/ Sayers, Kahn: "Den stora sammansvärjningen", sid. 232. Utmärkt läsning för den som vill veta mer om Trotskij och trotskismen. Se not 1.
- 33/ 9:e Världskongressens resolution om Latinamerika. Cit. ur Fjärde Internationalen nr 2, sid. 35.
- 34/ aa., sid. 39.
- 35/ Trotskij: Kommunistiskt Manifestet: Nittio år, 1937. Cit. ur Den permanenta revolutionens epok, sid. 257. Se också not på sid. 267 i The Basic Writings of Trotsky, Random House New York.
- 36/ Se Tom Kerrys artikel i "Militant" årgång 33 nr 29. Militant är organ för de amerikanska trotskisterna.
- 37/ Se FNL-rörelsen i Sverige 1965-68, sid. 22.
- 38/ Socialistisk Information nr 1/68, sid. 25. Tidningen är ett organ för "Revolutionära Socialister", den svenska

- 39/ Dagens Nyheter 19/4-70
- 40/ Gustavsson, Hörnström: Vietnamrörelsens målsättning och karaktär, VUF-bulletinen 6/60, sid, 27.
- 41/ aa., sid. 31
- 42/ Bolsjevik nr 2, sept -70, sid. 16.
- 44/ Diskussionsprotokollet från kongressen -70, sid 21-22 under programdiskussionen.
- 45/ Socialistisk Information 2/68, ledarartikeln sid. 5.
- 46/ Se rapport i FNL i Sverige nr 1/69, sid 19
- 47/ Diskussionsprotokollet, sid. 1-23 under programdiskussionen.
- 48/ Trotskij påstod visserligen redan på 30-talet att Sovjet var en "degenererad arbetarstat", men som vi berört arbetade trotskisterna med alla medel för att röja vägen för Hitlertyskland.
- 49/ Cit. ur Socialistisk Information nr 1/68, sid 7.
- 50/ Se exv. Ernest Germain: Et försög på fortolkning av Kinas Kulturrevolution, Forlaget Tema, Socialistisk Information, sid 8.
- 51/ Fransisco Anton: Trotskismen i Spania i fascismens tjänste, sid 15.
- 52/ "Revolutionära Marxisters" öppna brev till styrelsen för U-a FNL-grupp.
- 53/ The Basic Writings of Trotsky, Random House New York, not sid 267-68.
- 54/ Alain Krivine på möte i Uppsala den 9/10 -70
- 55/ FNL i Sverige nr 8-9/69. Artikeltn KFml och enhetsfronten, sid 25.
- 56/ FNLs politiska program, Vietnamdokument sid 12.
- 57/ aa., sid 19
- 58/ aa., sid 18
- 59/ Deklaration om PRRs handlingsprogram punkt 6, Vietnamdokument sid 41.
- 60/ Likvidatorrörelsen växte fram våren -68 under en tid av starkt uppsving i det antiimperialistiska arbetet. De gick ut med bl.a. parollen "Krossa DFFG", splittade och saboterade arbetet och uteslöt följaktligen ur DFFG.

bilaga

Som nämndes i inledningen spred trotskisterna ett "öppet brev till styrelsen för Uppsala FNL-kommitté" vid de möten då frågan om trotskismen diskuterades. Brevet var menat som ett vapen mot den linje styrelsen lagt fram i trotskistfrågan. I sitt övermod skrev trotskisterna:

"Vi lever inte i Moskvarättegångarnas tid. Ishackan (! ?) har bevisat sin oduglighet som politiskt argument. Det är beklagligt men något skrattretande att somliga vägrar att inse detta och uppträder som vålnader" (dvs styrelsen för U-a FNL-grupp) "från en förgången tid. Låt dom återvända till skräckkabinettet".

Trotskisterna försökte alltså driva in en kil mellan den av medlemmarna valda styrelsen och medlemmarna i U-a FNL-grupp och ansåg sig dessutom ha rätt att föreslå medlemmarna att förpassa denna styrelse till "skräckkabinettet". Men något gick gal't här. Om än deras öppna brev inte förvandlades till en "ishacka" så blev det åtminstone ytterligare ett tillskott till vår politiska vapenarsenal mot trotskisterna. De väsentliga delarna förjånar en utförlig genomgång för att ytterligare klarlägga trotskisternas ståndpunkter.

Trotskisterna har en ledsam ovana att stämpla det mesta här i världen som "stalinistiska historieförfälskningar". Även denna skrift har belönats med den etiketten. Som läsaren bör ha funnit vid det när laget har Stalin över huvudtaget inte yttrat sig i denna skrift och hans namn har nämnts i ett enda citat, av Trotski! Det måste alltså vara källmaterialet det är fel på. Efter genomgång av detta och med uppbådande av mesta möjliga fantasi så tror vi ändå inte att man kan beteckna mer än ett fåtal källor som "stalinistiska". "Historieförfälskningarna" har vi inte sett till.

"Revolutionära Marxister" gör en skarp distinktion mellan folkfronter och enhetsfronter. Efter att ha förkastat Tysklands Kommunistiska Partis och Kominterns politik un-

der 1930-talet skriver man:

"Det är mot denna bakgrund vi måste se trotskisternas avståndstagande från 'folkfronter' och deras kamp för den *revolutionära* enhetsfronten". (52)

Att de svenska trotskisterna fördömer folkfronter är nu helt klart. Vad menar de då med den "revolutionära enhetsfronten"?

"Som Trotskij såg det innebar enhetsfronten ett tillfälligt samarbete mellan *arbetarklasspartier*, riktade mot bestämda, begränsade mål. den innebar inte programmatiska kompromisser och den lämnade varje deltagande parti fritt att föra fram sin egen politiska linje". (53)

Detta är i stort sett trotskisternas linje också idag. De ser enhetsfronten som en *tillfällig* enhetsaktion, där "varje tendens inom arbetarrörelsen ska få uttrycka sig" (Alain Krivine) (54) och på inget sätt som en fast enhetsfrontsorganisation, där var och en i första hand arbetar som medlem av fronten och inte som representant för någon politisk gruppering, där var och en i första hand arbetar efter det program som fronten fastställt och inte använder enhetsfronten som ett diskussionsforum för att föra fram sin gruppas ståndpunkt i skilda frågor. I stället för en enhetsfront av typ DFFG skulle vi få en kommitté av ett antal politiska organisationer, som ständigt skulle leda till slitningar och splittringar. I denna "front" skall var och en försvara sina ideer, men majoritetsbeslut skall ligga till grund för frontens linje" (Alain Krivine). (54) dvs. varje grupp kämpar för sina politiska krav och den grupp som för tillfället är i majoritet blir styrande (och spräcker därmed fronten). Det är inte vår linje. Vår linje bestäms av medlemmarna i fronten efter genomgripande diskussioner där vi eftersträvar *enighet* utgående från vårt grundläggande program.

Som vi ser skiljer sig en djup avgrund mellan DFFGs och trotskisternas syn på enhetsfronten.

Tillåt ytterligare några exempel.

Trots DFFGs kongress beslut att grundliga studier om socialimperialismens framväxt inte på något sätt skulle gagna DFFG idag fortsatte trotskisten Lars Lundström ("Revo-

lutionära Marxister") att agitera i Visby FNL-grupp för att frågan där skulle tas upp i strid med förbundets linje. Tidigare har han utnyttjat FNL/S för att angripa KFml för mygel i DFFG, dvs samma lögnar som likvidatorerna spred kring sig. (55)

Under höstens Vietnamvecka -70 i Lund upprepade "bolsjevikerna" tillsammans med "Förbundet Kommunist" sin splittringspolitik från vårens Kambodja-demonstration. "Bolsjevikerna" och "Förbundet Kommunist" var inbjudna till Vietnamveckan men ställde sig inte bakom temat. Däremot ställde de naturligtvis upp i demonstrationen med röda fanor, med egna plakater och avslutade med att sjunga Internationa-len i stället för Befria Södern.

"Revolutionära Marxister" puffar bl.a. fram England som ett exempel där trotskisterna är den "ledande kraften" i Vietnamarbetet. De avser antagligen "Vietnam Solidarity Committee". Som framgår av namnet kan denna organisation inte jämföras med DFFG, det är på inget sätt en frontorganisation utan just en kommitté dominerad av trotskister. VSC saknar ett utbyggt lokalgruppssystem, tecknet på DFFGs styrka och förankring hos det svenska folket, saknar det rutinmässigabasarbetet ute bland folket, trycker en tidning i ungefär 1.000 ex, att jämföra med Vietnambulletinens upplaga på över 50.000 ex. Trotskisternas monopol har också lett till slitningar och splittringar. Kort sagt: Här finns alla kännetecken på en byråkratisk organisation som stryper initiativkraften hos de engelska antiimperialisterna. Trotskisterna utgör således inte en "ledande kraft" utan en *bromsande kraft*. En mer slående parallell till Svenska Kommittén för Vietnam kan vi inte finna.

Låt oss gå vidare till "Revolutionära Marxisters" syn på FNL. Vi citerar ur deras öppna brev:

"Vi anser det orimligt att hävda att FNL enar alla samhällsklasser i kampen mot USA-imperialismen. Vi vet att FNL genomför revolutionära jordreformer i de befriade områdena. Detta sker inte i klassamarbete med storgodsägarna. Vi tror inte att man kan urskilja en framväxande bourgeoisie i de befriade områdena. Däremot vet vi att Saigonjuntans quislingar har sina rötter i den ruttna överklassen. FNL kan alltså inte ena och enar inte heller hela befolkningen oav-

sett samhällsklass mot USA-imperialismen. Vi hävdar att FNL är i färd med att genomföra en social, politisk och ekonomiska revolution, som kommer att föra hela Vietnam i socialistisk riktning så som skett i norra Vietnam."

Och vidare:

..."Målet är givetvis socialismen (målet för FNL och PRR, vår anm.), och förverkligandet av detta mål kräver åtgärder redan i den nuvarande fasen av den revolutionära processen.

Vi kan bara ställa den enkla frågan: Tillåter sydvietnameserna en kapitalistisk uppbyggnad i de befriande områdena eller försöker man lägga grunden för uppbygget av socialismen?" (52)

Låt oss granska dessa påståenden ett för ett.

- 1/ *Söker FNL ena alla samhällsklasser?* I FNLs program antaget 1967 heter det:

"FNL verkar beständigt för att ena alla samhällsskikt och klasser, alla nationella grupper och politiska partier, alla organisationer och religiösa samfund, alla patriotiska och framstegsvänliga krafter oavsett deras politiska inriktning för att alla tillsammans skall föra kampen mot USA-imperialisterna och deras hantlangare, återerövra våra heliga nationella rättigheter och bygga upp landet". (56)

FNL besvarar alltså frågan jakande i motsats till trotskisterna. Det är ur det perspektivet vi måste se att FNL gått i förbund med t.ex. Alliansen för Nationella och Demokratiska krafter.

- 2/ *Vad är FNLs jordbrukspolitik?* Kort kan den sammanfattas i parollen "jord till den som odlar den!" Men nästa fråga blir då: Vilka är metoderna? Sker det genom en allmän tvångskonfiskering av godsägarnas jord som våra trotskister försöker påskina? Nej, det är inte den allmänna linjen. FNL skiljer i sitt program på de godsägare som stöder USA-imperialisterna och deras marionetter och de godsägare som inte motarbetar folkets befrielsekamp eller som t om stöder den. För den första kategorin är det riktigt att man helt enkelt beslagtar jorden och fördelar den till bönderna men för den andra kategorin löses frågan genom *underhandling* och *inköp* av jord som överstiger en viss areal. (57)
- Det skulle vara belaktigt att betrakta alla storgods

som fiender.

3/ *Vad är FNLs politik i förhållande till bourgeoisin och kapitalismen i de befriade områdena?*

Inte heller här följer FNL trotskisternas linje:

"Att skydda medborgarnas äganderätt till produktionsmedel och annan egendom i enlighet med landets lagar... Staten kommer att uppmana kapitalisterna inom industri och handel att hjälpa till att utveckla industrin, småindustrin och hantverket". (58)

Inte heller PRR har slagit in på den trotskistiska linjen:

"Industrimän och handelsmän måste få åtnjuta näringsfrihet, och ha möjlighet att kämpa mot betungande konkurrens från utländskt monopolkapital". (59)

Vi kan alltså konstatera att trotskisterna på sedvanligt manér söker att uppblåsa motsättningar inom folket i stället för att se dessa motsättningar som underordnade och därför ena hela folket mot den gemensamma fienden, i detta fall USA-imperialismen och dess marionetter.

Vi kan också konstatera att FNLs och PRRs mål ingalunda är socialismen. Frågan om samhällssystem är något som det vietnamesiska folket kommer att lösa efter befrielsen.

FNLs och PRRs program är inte en löst påhängd utsmyckning för att dölja att man i verkligheten för en annan politik, en trotskistisk politik. Programmen uttrycker och står helt i överensstämmelse med kampens inriktning idag, Inte undra på att Alain Krivine, den ledande trotskistiska potentaten från Frankrike, i Uppsala var tvungen att ta avstånd från FNLs program och tillstå att det inte var "revolutionärt marxistiskt", dvs trotskistiskt.

Vår slutsats blir att trotskisterna medvetet baktalar Sydvietsnams Nationella Befrielsefront och Sydvietsnams Provisoriska Revolutionära Regering att de aldrig skulle kunna uppfylla punkt 2 och 3 i DFFGs handlingsprogram om spridande av FNLs program och PRRs handlingsprogram, att de i så fall måste inflika "det är inte ett revolutionärt marxistiskt program, så ser inte FNLs politik ut. Vi har att göra med en stalinistisk historieförfälskning". Sådana "aktivister" i DFFG betackar vi oss för.

Vi noterar också med tacksamhet att trotskisterna i Uppsala i sitt öppna brev upprepar de lögner som "4:e Internationalen" sprider om nord- och sydvietnamesiska aktivister i Laos. För att skyla undan innehållet i den reaktio-

nära teori inflikar de här och där plattityder i stil med: "Men kan någon påstå att dessa revolutionära styrkor (dvs FNL och nordvietnamesiska styrkor) inte ger hjälp åt kampen i övriga Indokina?" Vi förnekar naturligtvis inte att folken i Vietnam och Laos hjälper varandra i kampen. Men frågan är hur. Enligt den trotskistiska modellen eller i enlighet med den indokinesiska toppkonferensens beslut.

"Revolutionära Marxister" undrar också:

"Men vi frågar oss om styrelsen även studerar socialdemokratins före inval av socialdemokrater, folkpartiet före inval av folkpartister osv eller om man endast söker upprätthålla en spärr åt vänster". (52)

I denna fråga beslutar för det första inte styrelsen utan endast Uppsala FNL-grupps medlemsmöte. För det andra har vi inte för avsikt att upprätthålla någon spärr åt "vänster" och inte heller åt höger. Det enda som är avgörande är om man ärligt vill arbeta för enhetsfronten, om man helt och fullt stöder dess program. Att vi har studerat socialdemokraternas och framför allt den svenska regeringens vietnampolitik kan knappast vara obekant ens för trotskisterna. Vår linje gentemot olika organisationer bör däremot utvecklas något närmare.

DFFG är den ledande antiimperialistiska kraften i Sverige och den svenska Vietnamrörelsens förtrupp. Men även andra grupper måste ta ställning till USA-imperialisternas aggressionskrig. Är då dessa gruppers inställning deras ensak? Självfallet inte. Vår uppgift är att utveckla maximalt stöd åt Vietnams folk och därav följer att vi måste kritisera organisationer och grupper som för en felaktig linje i Vietnamfrågan, vilken i praktiken innebär ett stöd åt USA-imperialisterna. Detta var vår linje i valet och i broschyrerna om regeringen och VPK. Vi ska självfallet inte isolera oss från dessa organisationer utan söka ena dem i aktioner kring en riktig linje typ Vietnamveckorna.

Den andra frågan är hur vi ska ställa oss till medlemmarna i organisationer och grupper med en felaktig Vietnampolitik. Här kan vi inte ge ett allmänt svar. Frågan måste genom *konkreta undersökningar* avgöras från fall till fall. I huvudsak kan vi emellertid dela in organisationerna i två grupper (OBS! Detta gäller deras inställning i Vietnamfrågan)

a/ Organisationer och grupper vars ledning utgörs av en

byråkratisk grupp som med sin politik i medlemmarnas namn faktiskt inte representerar majoritetens av medlemmarnas åsikter i Vietnamfrågan och inställning till DFFG.

b/ Organisationer och grupper vars lednings politik omfattas av majoriteten av medlemmarna.

Den överväldigande majoriteten av alla organisationer (med felaktig politik i Vietnamfrågan) har genom våra erfarenheter visat sig tillhöra grupp a. Dit kan vi bl.s. räkna de fem riksdagspartierna. Trots att exv SAP-ledningen för en felaktig Vietnampolitik och angriper DFFG, arbetar många av dess medlemmar helhjärtat och aktivt i DFFG. Vår linje är alltså att avslöja ledningens falskspel men göra allt för att mobilisera medlemmarna i Vietnamarbetet.

Gentemot likvidatorerna de s.k. rebellerna. (60) ett exempel på grupp b, var vår hållning däremot en helt annan. Under inga omständigheter kunde och kan vi släppa in någon som tillhört likvidatorrörelsen utan en grundlig självkritik, godkännande av vårt program och stadgar och genom praktiskt arbete visat att man är villig att arbeta för Vietnams folk. I detta fall tar vi alltså ställning mot en hel rörelse och dess medlemmar! Detta måste vara vår linje mot organisationer som vi kan placera i grupp b. Detta är en självbevarelseprincip hos enhetsfronten för att den inte ska undermineras och splittras inifrån.

Utan tvivel kan vi placera "Revolutionära Marxister" och "Bolsjevikerna" i grupp b. De är små unga organisationer där vi måste förutsätta att samtliga medlemmar delar ledningens åsikter. "Revolutionära Marxister" deklarerar också i sitt öppna brev att det kan betraktas som ett svar gällande alla de medlemmar i "Revolutionära Marxister" som ansökt om medlemskap i Uppsala FNL-grupp.

Trotskisterna frågar slutligen:

"I vems intresse kan det ligga att hålla den revolutionära marxismen (!) utanför FNL-rörelsen? I vems intresse kan det ligga att hindra en fördjupad debatt om den vietnamesiska revolutionen? (?!?; Vår anmärkning). FNL-aktivisterna kommer att finna svaret". (52)

FNL-aktivisterna i Uppsala FNL-grupp har funnit svaret. Det ligger i DFFGs intresse, i enhetsfrontens intresse, i det vietnamesiska folkets intresse!

